

Sygn. akt I C 1438/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **B. S.**

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sędzia

Sygn. akt I C 1438/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. pozwem (k. 3 – 5) skierowanym przeciwko B. S. wniósł o zasądzenie kwoty 273,91 złotych, nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż pierwotny wierzyciel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na podstawie umowy zawartej z pozwaną świadczył na jej rzecz usługi telekomunikacyjne. B. S. była zobowiązana do zapłaty za świadczone usługi zgodnie z wystawionymi fakturami oraz notami odsetkowymi i obciążeniowymi. Z powodu braku wywiązania się pozwanej z obowiązku terminowej zapłaty umowa została rozwiązana. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 marca 2014 roku powód przejął od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami. Dodał, iż poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności wzywając ją jednocześnie do zapłaty. Do dnia wniesienia powództwa B. S. nie uregulowała należności dochodzonej pozwem, zaś czynności negocjacyjne nie przyniosły skutku. Pismem procesowym z dnia 7 lipca 2014 roku strona powodowa wniosła o rozszerzenie żądania poprzez zasądzenie na jej rzecz także odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwot dochodzonych w pozwie (k. 6).

Sąd Rejonowy L.w L. (1)VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 31 lipca 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. akt (...)wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B., wskazując między innymi, iż w elektronicznym postępowaniu upominawczym treść pozwu jest generowana automatycznie z danych podanych przez powoda przy wypełnieniu formularza, co uniemożliwia dokonanie modyfikacji żądania (k. 7).

Powód w uzupełnieniu braków formalnych pozwu podtrzymał wytoczone powództwo w całości i domagał się zasądzenia od pozwanej łącznej kwoty 273,91 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 11 – 12).

Pozwana B. S. nie wdała się w spór, co do istoty sprawy, nie stawiał się na termin rozprawy i nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w żaden inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. przystąpił do umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 marca 2014 roku z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. W dniu 3 kwietnia 2014 roku pierwotny wierzyciel skierował do B. S. zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda. W przedmiotowym piśmie wskazano, iż w odniesieniu do pozwanej przeniesiono wierzytelność w kwocie 273,91 złotych wynikającą z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 29 maja 2013 roku na kwotę 252,59 złotych z terminem płatności do dnia 12 czerwca 2013 roku (k. 13 zawiadomienie). W dniu 3 kwietnia 2014 roku skierowano także do pozwanej wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 273,91 złotych do dnia 10 kwietnia 2014 roku (k. 13v wezwanie do zapłaty).

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2014 r., poz. 243 j.t.) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Natomiast uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być

w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te

w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w B.z dnia 7 października 2013 roku, (...), Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w (...))i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tyłu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. M. (w:) Kodeks..., s. 162; H. C. (w:) Komentarz..., s. 595; B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...)]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy

rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy sprzedaży wierzytelności, zaś zobowiązanie pozwanej wynika z zawartej przez nią z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. nie przedstawił jednak dowodów pozwalających na dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Powód wskazał jedynie na strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie podając jednak daty zawarcia tej umowy, czy też pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, a nadto nie przedstawił także samej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 marca 2014 roku. W związku z powyższym zdaniem Sądu, twierdzenia powoda zawarte w pozwie, budzą uzasadnione wątpliwości. Wymienione powyżej dowody (zawiadomienie i wezwanie do zapłaty) nie stanowią należytego udowodnienia istnienia i wymagalności dochodzonego roszczenia. Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Do udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia nie są wystarczające przedłożone przez powoda dokumenty w postaci zawiadomienia o przelewie wierzytelności z wymienioną notą obciążeniową oraz wezwania do zapłaty, bez dowodu ich doręczenia pozwanej. W aktach sprawy brak jest umowy zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu ich świadczenia lub innych dokumentów, z których wynikałaby wierzytelność, na którą powołuje się powód. Powyższe uniemożliwia Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz prawidłowości wystawienia noty obciążeniowej numer (...) z dnia 29 maja 2013 roku. Nie jest w tym zakresie wystarczające wskazanie w skierowanym do pozwanej zawiadomieniu przez pierwotnego wierzyciela kwoty należności wynikającej z wymienionej noty. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej źródła, czy wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, (...)). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, w tym w zakresie żądania zapłaty odsetek, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie. Z uwagi na brak przedstawienia Sądowi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych stanowiącej przedmiot cesji i umowy sprzedaży wierzytelności Sąd nie był w stanie dokonać merytorycznej weryfikacji wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 10 września 2013 roku, I (...), LEX nr 1378705).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanej na rozprawie i nie zajęcie przez nią stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.

Sędzia